До миші,

вивернутої плугом з нори
в листопаді 1785 р.

Звірятко, чом ти скачеш так?
Тебе пойняв безумний ляк!
Гей, стій же, не біжи в байрак
Мерщій ховатись!
Ти думаєш, оцей держак
Я взяв, щоб гнатись?

Як жаль, що людське панування
Розбило світове єднання!
І ти тікаєш без вагання,
Хоч і мене
Приречено на існування
Таке ж сумне.

Ти злодій на лану моїм.
Що ж, якось треба жити всім.
Я зерна дам тобі, ходім!
Я знов посію,
А зараз колоском одним
Не забіднію.

Нещасна доля у звіряти!
Зосталося само, без хати.
Нової вже не збудувати —
Пропало все!
А грудень тягне білі шати
І сніг несе.

Вже поле пусткою лягло.
Погожих днів — як не було.
Ти затишок собі й тепло.
Тут готувала.
Та ось набігло чересло —
Й бездомна стала.

На цю убогу жменьку жита
Ти клопоталася півліта,
Тепер розорена, розрита
Твоя нора.
А дощик сіє наче з сита —
Сумна пора!

Та, мишко моя бідна, стій:
Так гірко не тобі одній!
І мишачих, і людських мрій
Немало гине,
І потім смутків темних рій
Услід їм лине.

Ти щасливіша за людину,
Бо знаєш тільки цю годину.
А я в минуле погляд кину —
І знов журюсь.
Про завтрашню ж непевну днину
Й гадать боюсь.